

Sygn. akt VIII Ka 960/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lutego 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku VIII Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SO Marzanna Chojnowska

Protokolant: Aneta Chardziejko

Bez udziału oskarżyciela publicznego

po rozpoznaniu w dniu 07.02 2013 roku

sprawy D. S.

obwinionej czyn z art. 121 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Białymstoku

z dnia 24 lipca 2012 roku, sygnatura akt XIII W 2486 /12

I. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.

II. Zwalnia obwinioną od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

D. S. stanęła pod zarzutem tego, że:

I. w dniu 5 stycznia 2012 roku o godz. 11:35 w B. na ul. (...) bez zamiaru uiszczenia należności wyludziła po raz kolejny przejazd w komunikacji zbiorowej na linii nr 8 pomimo tego, że w ciągu ostatniego roku nie uiszczała dwukrotnie nałożonych w dniach 17.09.2011 roku i 17.10.2011 roku kar taryfowych, czym działała na szkodę Gminy B.

tj. o wykroczenie z art. 121 § 1 k.w.

II. w dniu 20 marca 2012 roku o godz. 14.30 w B. na ul. (...) bez zamiaru uiszczenia należności wyludziła po raz kolejny przejazd w komunikacji zbiorowej na linii nr 8 pomimo tego, że w ciągu ostatniego roku nie uiszczała dwukrotnie nałożonych w dniach 17.10.2011 roku i 5.01.2012 roku kar taryfowych, czym działała na szkodę Gminy B.

tj. o wykroczenie z art. 121 § 1 k.w.

Sąd Rejonowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 24 lipca 2012 roku w sprawie sygn. akt XIII W 2486/12 obwinioną uznał za winną popełnienia zarzucanych jej wykroczeń i za to na podstawie art. 121 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. wymierzył jej karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych.

Zwolnił obwinioną od ponoszenia kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zaskarżyła obwiniona D. S..

W uzasadnieniu apelacji wskazała, iż zamieszkuje przy ulicy (...), zaś uczy się w Liceum Ogólnokształcącym mieszczącym się przy ulicy (...). Musiała zatem dojeżdżać do szkoły, a nie miała pieniędzy na zakup biletów. Na potwierdzenie powyższego skarżąca podkreśliła, iż oba przypisane jej wykroczenia dotyczą przejazdów autobusem linii nr (...), którym z ulicy (...) bez przesiadki dojeżdżała do szkoły. Dodała również, iż nigdzie nie pracuje i nie posiada żadnych dochodów, stąd nie wie dlaczego policjant we wniosku o ukaranie napisał, że posiada dochód w wysokości 500 złotych. Zdaniem skarżącej z racji tego, że w tym czasie nie była pełnoletnia – nie powinna ponosić odpowiedzialności za cudze błędy. W konsekwencji wniosła o umorzenie kary grzywny (k. 19).

Bezpośrednio na rozprawie apelacyjnej w dniu 07 lutego 2013 roku obwiniona D. S. wniosła o uniewinnienie od popełnienia zarzucanych jej wykroczeń (k. 38).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej jest niezasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

Badając zasadność rozstrzygnięcia pierwszoinstancyjnego w oparciu o zebrany w sprawie materiał dowodowy, Sąd Okręgowy nie dopatrywał się błędów w zakresie ustalonego stanu faktycznego. Analiza akt sprawy oraz uzasadnienia Sądu I instancji prowadzi do wniosku, że Sąd orzekający poprawnie ustalił stan faktyczny, który oparł na ujawnionych w sprawie dowodach. Zaskarżony wyrok Sąd wyczerpująco uzasadnił, poddając całokształt ujawnionego w sprawie materiału dowodowego wnikliwej analizie, przeprowadzonej z uwzględnieniem zasad wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, co pozostaje w zgodzie z dyspozycją art. 7 k.p.k. stosowanego w sprawach o wykroczeniach w oparciu o art. 8 k.p.w.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie jest fakt, iż D. S. w dniach 5 stycznia 2012 roku i 20 marca 2012 roku poruszała się w B. autobusami komunikacji publicznej linii nr 8 bez ważnego biletu za przejazd, co skutkowało nałożeniem na nią opłat właściwych i dodatkowych zgodnie z obowiązującym cennikiem, których obwiniona nie uiściła. Powyższe wprost wynika z załączonych do akt sprawy protokołów kontrolera, własnoręcznie przez nią podpisanych oraz z zawiadomienia o popełnieniu wykroczenia (k. 1, 4 – 5). Z takich samych dokumentów, tyle że datowanych na dzień 17 września 2011 roku i 17 października 2011 roku wynika, iż również w tych dniach stwierdzono fakt naruszenia przez w/wymienioną taryfy przewozowej (k. 2 – 3).

Powyższe dowody w postaci protokołów kontrolera i zawiadomienia o popełnieniu wykroczenia jednoznacznie potwierdzają, iż D. S. wyłudziła w dniach 5 stycznia 2012 roku i 20 marca 2012 roku przejazdy autobusami komunikacji publicznej, pomimo tego, że w ciągu roku dwukrotnie nie uiściła nałożonych na nią kar pieniężnych. Oczywistym jest zatem, iż swoimi zachowaniami w tych dniach wyczerpała znamiona wykroczenia szalbierstwa określonego w art. 121 § 1 k.w., do których popełnienia sama z resztą się przyznała (k. 7v).

W tym miejscu wskazać należy, iż z punktu widzenia odpowiedzialności sprawcy wykroczenia z art. 121 § 1 k.w. nie jest istotny ani cel jego podróży, ani przyczyna nie posiadania przez niego ważnego biletu. Tym samym powoływane przez skarżącą okoliczności, że poruszała się autobusami do szkoły i że jedynym powodem braku ważnych biletów był brak pieniędzy na dokonanie ich zakupu, nie mogły skutkować uniewinnieniem obwinionej od popełnienia przypisanych jej wykroczeń.

Podobnie Sąd Okręgowy nie uwzględnił twierdzeń D. S., że nie może ona ponosić odpowiedzialności za popełnione wykroczenia, albowiem w czasie ich popełnienia nie była pełnoletnia. Należy stanowczo podkreślić, iż zgodnie z art. 8 k.w. na zasadach określonych w kodeksie wykroczeń odpowiada ten, kto popełnia czyn zabroniony po ukończeniu 17 lat. Z zestawienia daty urodzin obwinionej (11 kwietnia 1994) z datami popełnienia wykroczeń (5 stycznia 2012 roku i 20 marca 2012 roku) jednoznacznie wynika, iż powyższy warunek został spełniony.

Zdaniem Sądu odwoławczego nie budzi również żadnych wątpliwości orzeczonej wobec obwinionej kara. Należy podkreślić, iż grzywna w kwocie 200 złotych wymierzona przez Sąd I instancji jest w istocie rzeczą karą najłagodniejszego rodzaju, jaką można zastosować wobec sprawcy wykroczenia z art. 121 § 1 k.w. zagrożonego karą

aresztu, ograniczenia wolności albo właśnie grzywny. Również wysokość orzeczonej grzywny, przy uwzględnieniu dolnej i górnej granicy jej wymiaru określonej w art. 24 § 1 k.w. (od 20 złotych do 5.000 złotych) przemawia za uznaniem, iż nie można jej uznać za rażąco niewspółmierną. O taki jej wymiar wniosła z resztą sama obwiniona podczas przesłuchania w dniu 05 czerwca 2012 roku, kiedy to wyraziła chęć i gotowość dobrowolnego poddania się karze (k. 7v). Sąd Okręgowy przychylił się do argumentacji Sądu Rejonowego, iż grzywna w takim wymiarze jest wystarczająca, aby zmobilizować obwinioną do przestrzegania w przyszłości prawa i powstrzymać ją od kontynuowania procederu polegającego na wyłudzeniu przejazdów środkami komunikacji publicznej.

Końcowo zaznaczyć należy, iż w trakcie przesłuchania D. S. w charakterze osoby podejrzanej o popełnienie wykroczenia, w/wymieniona wskazała jako źródło utrzymania prace dorywcze, zaś swoje dochody z tego tytułu oszacowała na kwotę 500 złotych. Obwiniona osobiście podpisała protokół dokumentujący powyższe informacje (k. 7 – 7v). W tym stanie rzeczy niczym nieuzasadnione są twierdzenia skarżącej, iż nie wie dlaczego policjant sporządzający wniosek o ukaranie powołał się na omówione okoliczności.

Uwzględniając powyższe rozważania i ustalenia, podzielając jednocześnie stanowisko Sądu Rejonowego co do orzeczonej wobec obwinionej kary i nie dopatrując się w niej rażącej niewspółmierności – Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji swojego wyroku.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zwalniając obwinioną od ich ponoszenia z uwagi na jej sytuację majątkową.